

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έτος τρίτον τοῦτο εἶναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια ὀκτακόσα ὀγδοῇντα ἔξη,
εἰς αὐτὸ τὸ χρόνον καὶ θὰ μᾶς τρέξη.

Ὁ Ρωμῆος τὴν εβδομάδα — μόνο μιά φορά θὰ βγαίνῃ,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνῃ.
Συνδρομητὰς θὰ δέχομαι, — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μπαζά 'στὰς Ἐπαρχίας — καὶ 'στὸ Ἐξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
'Αλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῇς — δὲν περνᾷς συνδρομητής.
Κι' οὔτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς 'στῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆος μᾶς μιά δεκάρα.

Δεκατρεῖς τοῦ Δεκεμβρίου,
τοῦ μεγάλου Εὐστρατίου.

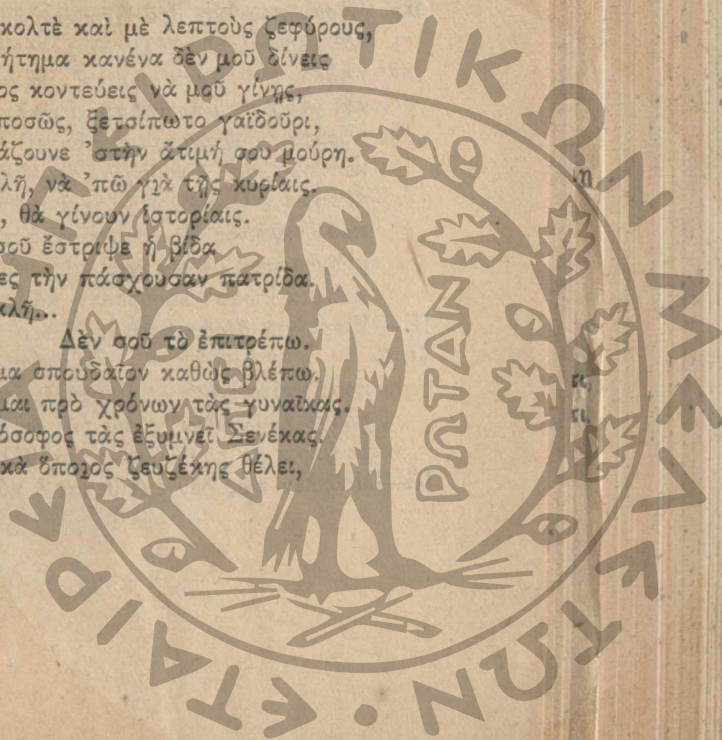
Σαράντα κι' ἑκατὸ κι' ἑπτὰ,
καὶ πάλι θέλωμε λεπτά.

Φασουλῆς καὶ Περικλῆτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Π.—Να μὴ μοῦ 'πῆς, βρέ, γιὰ χοροὺς καὶ ἄλλαις φλυαρίαις..
Φ.—Μὰ ἐδῶσα τὴν λόγον μου νὰ 'πῶ γιὰ τῆς κυρίαις,
ποῦ ἦσαν εἰς τοῦ Παλατιοῦ τὸν μπάλο καθὼς ξέρεις...
Π.—Λέξ' γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα δὲν θέλω νὰ προφέρῃς.
Φ.—Πρέπει, μωρέ, 'στὴν καθεμιὰ νὰ ψάλω τὸ 'δικό της,
γιὰτὶ ἄλλοιως, βρέ Περικλῆ, δὲν θὰ φανῶ ἱππότης.
Π.—Δὲν συμμαζεῦσαι, μωρέ, δὲν 'ντρέπεσαι κομμάτι,
ποῦ μιά φορά καὶ σύ, χαλέ, μοῦ 'πήγες 'στὸ Παλάτι,
καὶ τώρα μόνο γιὰ χοροὺς καὶ ντάμαις τσαμπουνίζεις
καὶ οὔτε τὸν κυρίαρχον δὲν θέλεις νὰ φωτίζῃς
ὅτι εἶλα τὰ πολιτικὰ ζητήματα τῆς χώρας
εἰς ταύτας τὰς σημαντικὰς καὶ πολυτίμους ὥρας,
καὶ συζητήσεις ὅπως πρὶν δὲν κάμνομεν εὐρείας
περὶ μελλόντων βουλευτῶν καὶ τῆς περιφερείας.
'Ανακατώθης, μασκαρᾶ, μὲ τόσους ποδογύρους,

μὲ μυρωδίαίς, μὲ ντεκολτέ καὶ μὲ λεπτοὺς ξεφύρους,
καὶ γνώμη πιά γιὰ ζήτημα κανένα δὲν μοῦ δίνει
καὶ νέος Ἐρωτόκριτος κοντεύεις νὰ μοῦ γίνῃς,
χωρὶς νὰ σκέπτεσαι ποσῶς, ξετρίπωτο γαῖδοῦρι,
πῶς τέτοια δὲν ταιριάζουνε 'στὴν ἀτιμὴ σου μούρη.
Φ.—Βρὲ ἄφησέ με, Περικλῆ, νὰ 'πῶ γιὰ τῆς κυρίαις.
Π.—Καὶ μία λέξι' ἀνείπῃς, θὰ γίνουν ἱστορίαις.
Μὲ τὴν ἐνηλικίωσιν σου ἔστριψε ἡ βίδα
καὶ κατὰ μέρος ἄφησες τὴν πάσχουσαν πατρίδα.
Φ.—Ἐπίτρεψέ μου, Περικλῆ..
Π.—Δὲν σοῦ τὸ ἐπιτρέπω.
Φ.—Θὰ πέσῃ ξυλοφόρτωμα σπουδαῖον καθὼς βλέπω.
Π.—Μισῶ καὶ ἀποστρέφομαι πρὸ χρόνων τὰς γυναῖκας.
Φ.—Ἐν τούτοις κι' ὁ φιλόσοφος τὰς ἐξυμνεῖ Σενέκας.
Π.—'Ας χάνεται γιὰ θηλυκὰ ὅποιος ξευδέχης θέλει,

- ἀλλὰ ἐμένα, Φασουλῇ, πεντάρα δὲν μὲ μέλει.
- Φ.—Δὲν ἔχεις δίκην, Περικλῆ...
 Π.—Βρὲ σύβαινε, χαλντούπη.
 Φ.—Ἀρέσουν καὶ 'στὸν Θοδωρῇ καθὼς καὶ 'στὸν Τρικούπη, ἀρέσουν κι' εἰς τὸν Γλάδστονα, 'στὸν Σώλσδουρου, σ' ἐμένα, κι' ὀλίγον τι, μοῦ φαίνεται, ἀρέσουν κι' εἰς ἐσένα.
 Π.—Βρὲ πές μου γιὰ τῆς ἐκλογαίς...
 Φ.—Ἔτσι ποῦ λές, καὶ μένε, πολλὰ κακὰ οἱ πρὶ πολλοὶ γιὰ τῆς γυναῖκες λένε, ἀλλ' ὅμως ἔχουν ἄδικο, καὶ ἄδικο μεγάλο...
 κι' ἐγὼ συχνὰ τὸν ἄμπακο γιὰ τῆς κυρίαίς ψάλλω, ἐν τούτοις, φίλε Περικλῆ, καθὼς καταλαμβάνω, χωρὶς ποδόγυρο κι' ἐγὼ δὲν εἰμπαρῶ νὰ κάνω.
 Π.—Τί λές, βρὲ ἀφιλότιμε;...
 Φ.—Αὐτὰ ἐποῦ σοῦ λέω...
 ἂν ἀγαπῶ τὰ θηλυκά, ἐγὼ σ' αὐτὸ δὲν πταίω.
 Τοιούτους, φίλε Περικλῆ, μᾶς ἐπλασεν ἡ φύσις...
 Π.—Λοιπὸν περὶ τῶν ἐκλογῶν δὲν θὰ μοῦ ὁμιλήσης;
 Φ.—Ναὶ μὲν εἰν' ἐλαφρόμυθαις, τρελλαῖς, κουταῖς, κοκέταις, γλωσσοκοπάναις δυναταῖς καὶ εἶδος τι μαζέταις, κι' ἔχουν τὴν μόδα τῆς Διζιῆ συλλογισμὸ μόνον, μὰ ἔχουν ἄλλα, Περικλῆ, ἐποῦ ἐγὼ δὲν τᾶχω.
 Π.—Ἀκόμη ἐξακολουθεῖς;...
 Φ.—Τὸ ἄκτι μου θὰ βγάλω...
 λοιπὸν ἐπῆγαν πρὶ πολλὰς 'στὸν δεύτερο τὸν μπάλω...
 Π.—Κᾶτι σὲ τρώει σήμερα...
 Φ.—Ἀμέσως θὰ τελειώσω.
 Π.—Μωρὲ θὰ βγάλω τὸν σουγιά καὶ θὰ σὲ μαχαιρώσω.
 Φ.—Ἦσαν λοιπὸν, βρὲ Περικλῆ, παραπολλαῖς βαρβάραις μὲ κᾶτι κιντρολέμονα καὶ μαρμαρέναις πλάταις, μὲ κᾶτι μπράτσα, ποῦ ποτὲ ὁ ἥλιος δὲν τὰ βλέπει, μὲ κᾶτι χεῖλια, Περικλῆ, γλυκὰ σὰν τὸ σαλέπι, μὲ μάτια γαλανόμαυρα, ποῦ μέσα ψιχαλίζουν, καὶ μέσα 'στὸν ψιχαλισμὸ φεργάδες ἀρμενίζουν.
 Π.—Καὶ τί φρονεῖς, βρὲ Φασουλῇ, γιὰ τὸν Λουκά τὸν Μπέλλο, γιὰ τὸν Παππασταθόπουλο καὶ γιὰ τὸν Βενιζέλο;
 Φ.—Ἦσαν λοιπὸν κοντόχοντραις καὶ ἄλλαις Ἀμαζόνες, ποῦ στέκονται 'στὴν Ἐκκλησίᾳ σὰν μαρμαροκολώναις, μὲ πράσινα, μὲ κίτρινα, μὲ ἄσπρα, μὲ γαλάζια, μὲ σκέρτα, μὲ κουνήματα, μὲ χίλια τόσα νάζια, ποῦ σὰν τὰ βλέπω, Περικλῆ, δὲν ξέρω τί νὰ κάνω, καὶ ὅλους τοὺς συνδυασμοὺς γιὰ μὴ στιγμὴ ξεχάνω.
 Π.—Μονάχος ὁ Ζυγομαλᾶς συνδυασμὸν θὰ κάνῃ, ἀντιπολιτευόμενον θαρρῶ τοῦ Δεληγιάννη.
 Φ.—Ἦσαν ποῦ λές, βρὲ Περικλῆ, —ψυχὴ μου 'στὰ Πατήσια! καὶ μερικαῖς ψηλόγιγαις ὡς εἶδος κυπαρίσσια, πολλοὶ ἀγγέλοι πτερωτοί, μὰ καὶ πολλοὶ διαβόλοι, καὶ μερικαῖς μπαμπόγρηαις μὲ κότσους καὶ φακίδι, ἀφράταις συνταγματάρχων κι' ὑπασιπτῶν κοπέλαις, κᾶτι κυρίαίς Ὑπουργῶν καὶ ἄλλων σὰν βαρέλαις, μία κυρία Πρέσβειος, χυμένη 'στὸ καλοῦπι, ποῦ ὁ κλεινὸς Πρωθυπουργὸς τῆς ἔγινε κουνούπι, μὴ ὁμορφὴ μὲ πασχαλίας, νομίζω παντρεμένη, καὶ μία Ρῶσ' ἀκούρευτὴ καὶ μία κουρεμμένη.
 Π.—Μωρὲ γιὰ ὄνομα θεοῦ...
 Φ.—Κατήφορο ἐπῆρα...
 πρὸς τούτοις ἦταν, Περικλῆ, καὶ μία ζωντοχήρα, ποῦχε λουλούδια γύρω της ὡς ἓνα εἶδος γλάστρα, τὰ ψάχια μὲ τὸν οὐρανὸ, τὴ θάλασσα μὲ τᾶστρα.
 Π.—Μοῦ λὲν πῶς δὲν ἐκτίθεται ὁ κύριος Μπουφίδης,

- ἀλλὰ θαρρῶ πῶς δὲν θὰ 'δῇ ἐφέτος ὁ Δεῦρος.
- Φ.—Καὶ μὴ μινδὸν ἀπ' τὴ χαρὰ καὶ τὴ συγκίνησιν τοῦ ὁ κλεινὸς Διάδοχος ἐχόρεψε μαζί της, ἐλιγοθύμησ' ἐξαφνα μὲς 'στοῦ χοροῦ τῆς οἴλα κι' ἀνθόνερο τῆς ἔφεραν καὶ ξύδι μὴ μπουκάλι. Καὶ μὴ μὲ μάτια γαλανά καὶ μὲ πολὺ καμάρι ἐπῆγε τὸν Διάδοχο μόνον ν' ἀγκαλίσκῃ καὶ ἀπὸ τώρα ἔμαθα καὶ εἶδα καὶ τὸ ξέρω πῶς πᾶν ἡ ντάμαις μοναχαῖς κι' εὐρίσκουν καὶ δὲν πῶς 'στὸ γέρο διάβολο κι' ἀκόμη παραπέρα.
 Π.—Σύρε 'στὸ γέρο διάβολο κι' ἀκόμη παραπέρα.
 Φ.—Πρὸς τούτοις ἦτο, Περικλῆ, καὶ μία καμαρέτα, ἐποῦ τὴν ἐξεκούμπισαν ἀπ' τοῦ χοροῦ τῆς οἴλα, κι' ὀλίγου δεῖν νάλθῃ ἐκεῖ καὶ ἡ κυρία Δασκάλα. Μὰ καὶ μὴ χίρα λιγερὴ ἐδῆγχε νὰ χορέψῃ, ποῦ μὴ φορὰ νὰ παντρευτῇ καὶ δέκα νὰ χηρέψῃ, ἐγὼ καὶ πάλι, Περικλῆ, γυναῖκα μου τὴν πέρω...
 Π.—Μὰ τὸ σταυρὸ, βρὲ Φασουλῇ, τρεῖς ὥραις θὰ σὲ βῇ.
 Φ.—Πρὸς τούτοις ἦσαν δρεῖ ξανθαῖς καὶ πρῶτης φανερῆς ποῦ ἔλ' ἡμέρα περπατοῦν καὶ κάνουν σὰν παπῆρα κι' ἐξέρχονται συχνότατα πρὸς θήραν Ἀλυσίων...
 Π.—Ἄλλ' ὅμως ὑποψήφιον δὲν εἶδα τὸν Νταλέκο.
 Φ.—Καὶ μὴ μὲ τριανταφυλλὶ κι' ἀμυγδαλένια μάτια, ἐποῦ ἀξίζει, Περικλῆ, τοῦ κόσμου τὰ Παλάτια, ἀληθινὴ πεντάμορφη, στολὴ τῆς πρωτεύουσας, ὥραιότερα καὶ αὐτῆς τῆς νύμφης Ἀρεθούσας, κι' ἡ ντροπαλή της ἀδελφὴ μὲ κόκκινα κερία ὡσὰν γλυκεῖα Χανούμισσα ποῦ στέκει 'στὰ κατὰ κι' ἄλλα κορίτσια 'δρεθήκαν σ' αὐτὸ τὸ πανηγύρι, ποῦ πίνονται, βρὲ Περικλῆ, καὶ μέσα 'στὸ ποτήρι καὶ τέλος εἶδα 'στὸ χορὸ αὐταῖς τῆς ἰδίας ντάμας, ἐποῦ γιὰ τούτοις γίνονται τοῦ κόσμου ἡ ρεκαλιμπῆ, ποῦ τρῶς καμπύσαις ἀπ' αὐταῖς ὡσὰν ραχά-λουκὰ ποῦ φεύγουν ἀπὸ τοῦ Τσιγγροῦ καὶ πᾶνε 'στοῦ Δραγῆ καὶ ὕστερα 'στοῦ Κριεζῆ καὶ ὕστερα 'στὸν ἄλλο, κι' ὅλο τῆς ἰδίας ἀπαντᾷς 'στοῦ καθενὸς τὸν μπάλο καὶ σ' ὅλαις μὴ διαφορὰ παρατηρῶ μόνον πῶς ἓνα χρόνο πρὶ πολλὸ 'φορτώθηκαν 'στὴ ράχη. Ἄν τώρα δὲ γιὰ ντεκολτὲ ζήτησ' πληροφορίαν, εἶδα πολλὴν ἀφέλειαν εἰς μερικὰς κυρίας, καὶ εἶχε κᾶπως δίκαιον ὁ Δήμαρχος ἐκεῖνος, ποῦ ἄμα εἶδε τὸ γυνὸν τῶν κυριῶν μᾶς σημεῖα, ὀλίγου δεῖν ἡ βίβλα του νὰ τοῦ στριφογυρίσῃ, κι' ἂν εἶναι ὅλαις τίμαις ἐπῆγε νὰ 'ρωτήσῃ. Οὐχί ἤττον κι' ἂν τὰ ντεκολτὲ, τὰ τόσον ξεσηκωμένα, ποτὲ ὡς τώρα, Περικλῆ, δὲν ἄρεσαν κι' ἐμένα, ἀλλ' ἐν τῇ μέσῃ τῆς δεινῆς τοῦ ἔθνους τρικυμίας συμφάσκουν μὲ τὴν γνώμην μου περὶ πολυγυνίας.
 Π.—Λοιπὸν γιὰ τοὺς συνδυασμοὺς δὲν θὰ εἴπῃς καμμιὰ.
 Φ.—Γιὰ τῆς γυναῖκες, Περικλῆ, μοῦ 'πάνησε ἡ γλώσσα, κι' ἂν συνδυάζονται παντοῦ τῆς εὐτυχίας Ἑλλᾶς, κι' ἂν τώρα συνδυάζεται ὁ Ψύλλας καὶ ὁ Ρῶσ, ὁ κύριος Κουκούλεζας μὲ τὸν Λαπουσιᾶδην, ἡ καὶ ὁ κύριος Μπαζᾶς μὲ τὸν Ἀστεριάδην, κι' ὁ Λάμπας καὶ ὁ Βούλγαρης μαζί μὲ τὸν Μαριῶν, ἐγὼ νὰ συνδυάζωμαι μὲ ποδόγυρους θέλω.
 Π.—Παραπολύ, ἀντίχριστε, μοῦ 'μπήκε 'στὸ ρουθόνη, καὶ ὅπως μὴ φορὰ καὶ σὺ ἐσκότωσες τὸν Δούνη, ἔτσι κι' ἐγὼ, βρὲ, σήμερα θὰ σὲ αυτοκτονήσω, καὶ ἀνοιξὲ τὸ στηθὸς σου νὰ σὲ δολοφονήσω.

*Ἐξω λοιπὸν οἱ Δήμαρχοι καὶ καθεμὴ κοινότης, γιὰτὶ μᾶς 'παρασκότισε κι' ἡ ἐνηλικιότης.

Πρὸς Κορινθίους λόγος Δεληγιάννη, ἐποῦ παντοῦ ἐντύπωσι θὰ κάνῃ.

Ἐγὼ μὲν, ἄνδρες, εὐχομαι μὲ τὴν ψυχὴν μου δλην ἐργασίαν εἰσεῖν πρὸς ταυτηνὶ τὴν πόλιν, ὅπως ἰσχύει παρ' ἐμοὶ κι' εἰς τοῦτον τὸν ἀγῶνα, ὅπως τὸ κλέος ἀφθιτον 'στὸν ἀπαντα αἰῶνα.

Ἐπειδὴ λοιπὸν, ὁ Κόρινθος, φωνεῖ ὁ Δεληγιάννης, ὅτι ἡ πόλις βασιλεὺς ποτὲ ὁ Κυψελίδης, ὁ ἄνθρωπος πόλις ἀφνειὸς ἐν ὕμνοις καὶ τυμπάνοις καὶ πᾶσι πανευδαίμονα Πρωθυπουργὸν νὰ ἴδῃ. Καὶ αὐτοῖς τῆς πόλεως τῆς τόσον μακαρίας, καὶ πᾶσι ἀρετῶν καὶ σθένους καὶ ἀνδρείας.

Ἐπειδὴ γὰρ τῶν θησαυρῶν καὶ τῶν Ἀμαρυλλίδων, καὶ τῶν ἀπολαύσεων καὶ τῶν χρυσῶν Λαίδων, καὶ τῶν ἐπισημοτήτων ἐδλάστησαν μεγάλα, καὶ ἐπὶ τῆς πόλεως τῆς τόσον μακαρίας, καὶ πᾶσι ἀρετῶν καὶ σθένους καὶ ἀνδρείας.

Καὶ τώρα, ὁ Κόρινθος, διὰ νὰ ξεθυμάνω, ἐκ τῶν ὥραιων Ἀθηνῶν κατεσπευσμένως φθάνω, ἐνῷ ἐκεῖ ἐλύσσαζαν θεοὶ μηχανορράφοι καὶ ὁ καθένας θούρια τοῦ Διαδόχου γράφει, καὶ τὴν ἐνηλικιώσιν ἀναίδη ἐορτάζουν, καὶ μὲ τὰ ἱερῶτατα τοῦ ἔθνους ὀργιάζουν.

Καὶ τοὺς Δημάρχους προσκαλοῦν εἰς ἐορτὰς παντοίας καὶ τρώγουν τὸν περιδρόμον ἐντὸς τῶν Ἀνακτόρων, ἐνῷ διασαλεύονται θεοὶ τῆς πολιτείας καὶ κάμπτεται τὸν κυρίαρχον τὸ βάρος τόσον φόρων. Κι' εἰς καταβίβους χάριτες παρέχονται μυρία καὶ γίνονται τῶν προδοτῶν παρασημοφορία.

Τοιαῦτα οὖν τεκταίνονται εἰς τὸ πτωχεύσαν κράτος, διὸ κι' ἐγὼ ἐλθὼν πρὸς ἀναδείας τόσης ἐκ τεταρταίων πρεσβῶν ἡσθένησα ἐσχατῶς κι' αὐθημερὸν ἐρρόφῃσι κινήσας δέκα δόσεις. Καὶ ἤδη φεύγων τοὺς ἰξοὺς τῆς μυσταρᾶς πλεκτάνης, τὰς πόλεις περιέρχομαι ὡς ὀδοιπόρος πλάνης.

Προδίδομαι, προδίδεσθε, προδίδονται τὰ πάντα,
ἐπέρχονται ἀνήκουστα καὶ σκοτεινὰ συμβάντα,
ὁ Στήλμαν καὶ ὁ Τσάμπερλαιν, ἐκεῖνος ὁ προδότης,
τοῦ Διαδόχου ἔπειτα ἡ ἐνηλικιότης,
ἡ τῆς βουλῆς διάλυσις καὶ ὁ ἀποκλεισμός,
κι' ὁ νέος ἀναιδέστατος προϋπολογισμός.

Προδίδομαι, προδίδεσθε, προδίδονται τὰ πάντα,
κι' ἐκεῖνος, ὅνπερ ἄξιον κανεῖς δὲν θεωρεῖ
καὶ τῶν ὑποδημάτων μου νὰ λύσῃ τὸν ἱμάντα,
ὡς ἄχθος εἰς τὴν ράχην μας ἐκάθισε βαρὺ.
Καὶ τὰς περιφερείας μας ἐπλάτυνε ἀκόμη
μὲ τὸν παμπόνηρον σκοπὸν νὰ μὴν ὑπάρχῃ γνώμη.

Πλὴν σεῖς, ὧ ἐντιμότατοι πολῖται τῆς Κορίνθου,
ὡς ἀληθεῖς Πανέλληνες καὶ φίλοι πατριῶται,
σεῖς φέρετέ με τάχιστα ἐκτὸς τοῦ λαδυρίνου,
ὡς τοῦ Αἰγέως τὸν υἱὸν ἡ Ἀριάδνη τότε.
Καὶ διὰ γλώσσης τολμηρᾶς πατάξατε κι' εὐστόχου
τὴν ἐνηλικιότητα καὶ σεῖς τοῦ Διαδόχου.

Δὲν ἐκυλίσθη παντελῶς ὅστων ἑορτῶν τὴν μέθην,
δὲν ἀνεμίχθη παντελῶς μὲ προδοτῶν σωρούς,
οὐδὲ εἰς τὴν Μητρόπολιν ἀκόμη παρευρέθη,
οὐδὲ οἱ Φαρμακόπουλοι δὲν ἦσαν ὅσους χορούς.
Μονάχοι τῶν ἐώρτασαν τὴν ἑορτὴν ἐκείνην,
ἐνῷ ἡμεῖς οὐδέτεροι ἐπίναμεν κινίην.

ὦ! ναί, κλεινοὶ Κορίνθιοι, βλαστοὶ κλεινῶν προγόνων,
συλλογισθῆτε τὰς κλεινὰς τοῦ κλέους σας ἡμέρας,
καὶ εἰς τὸ νέον στάδιον τῶν εὐγενῶν ἀγώνων
πατάξατε τὸν Τσάμπερλαιν καὶ κάθε ἄλλο τέρας.
Ἐξεγερθῆτε μετ' ἐμοῦ καὶ ὁδηγήσατέ με...
μικρὸν καὶ οὐχ ὁράτε με, μικρὸν καὶ ὀψεσθέ με.

Πλὴν ὅταν ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ Ὁ Εὐφιάτης πέσῃ,
ἡ πόλις αὕτη θὰ γενῇ ὁ τόπος τῶν μακάρων,
ἀρκεῖ καὶ μόνον, κύριοι, νὰ μὴν ἐβγῇ ὅτῃ μέσῃ
κανένα πραξικόπημα καὶ πάλιν τῶν Βουλγάρων.
Καὶ ἤδη ἀσπαζόμενος τοὺς πάντας σιωπῶ,
καὶ τρέχω καὶ ὅτῃ Τρίπολι τὰ ἴδια νὰ τοὺς πῶ.

Ἐν τούτοις πάλιν εὐχομαι μὲ τὴν ψυχὴν μου ὅλην,
ὅσην ἀγάπην ἔδειξα πρὸς ταυτηνὴ τὴν πόλιν,
τόσην ὑπάρξαι παρ' ἐμοῦ κι' εἰς τοῦτον τὸν ἀγῶνα,
καὶ μαῦρο εἰς τὸν Τσάμπερλαιν, ὅπου νὰ πάῃ γόνα.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Λοιπὸν ὁ Μάκβεθ αὐριον θὰ πάρῃ καὶ θὰ δώσῃ
καὶ οὐρτε εἰς τὸ θέατρον καὶ ἔμπητε ὅσοι ἔσσι.

Εἰς τοῦ Μιχαλοπούλου τὸ βιβλιοπωλεῖον
Ἡμεροδείκτας νέους ἱστορικοὺς θὰ ὄρῃτε,
καθὼς καὶ ἄλλο ἓνα πολύτιμον βιβλίον,
Ἐργειῶν Στοιχεῖα, καὶ μὴν ἀργοπορῇτε.

Ὁ κύριος Κορομηλᾶς, δραματικὸς βαρβάτος,
τὴν γλαφυρὰν Κλιτύαν τοῦ ἐξέδωσεν ἐσχάτως,
ἐν ἣ Κανθαύλῃ τὸν μωρὸν δολοφονεῖ ὁ Γύγης
μετὰ ἰάμβων λαξευτῶν καὶ τέχνης οὐκ ὀλίγης.

Ὁ τοῦ φίλου μας Κατοῖμπαλη τὸ νέο μαγαζί,
τοῦ ὅσοι ἀπ' ἐκεῖ περνοῦν τὸ βλέπουν σὰν χαζοί,
ἐσχάτως ἐκομίσθησαν λογιῆς λογιῆς καπέλα,
τοῦ νὰ τὰ ὄῃτε μιὰ φορὰ θὰ πῇτε «ὦ! κέ μπελάς»

Τὸ γεροντοπαλλήκαρο εὐθὺς τοῦ τὰ φορέσῃ
τὸ βλέπει νάχῃ γὰρ προικιὰ καὶ προξενιάς ἐλπίδας,
ὁ κάθε ἀσχημάνθρωπος μὲ τοῦτα σὰς ἀρέσει,
καὶ δίνουν χάρι κι' ὠμορφιά κι' εἰς τοὺς σαχλοὺς δαυτοὺς.

Μὰ καὶ μπαστοῦνια ἔφερε, τοῦ ὅποιος ἀγοράσῃ,
προδλεπτικὸς καὶ φρόνιμος εἰς ὅλους θὰ φανῇ,
διότι ἂν ποτὲ βροχῆς κατακλυσμὸς τὸν πιάσῃ,
ἀμέσως τὸ μπαστούνι του ὁμπρὲλα θὰ γενῇ.

Αὐτὰ καὶ ἄλλα ὁ Ρωμῆος εἰς ὅλους σας συστήνῃ
καὶ νὰ τοῦ συγχωρήσετε αὐτὴν τὴν φλυαρίαν,
μὰ τοῦτο τὸ Κατάστημα μοναδικὸν θὰ γίνῃ
εἰς ὅλην τὴν Ἀνατολὴν καὶ εἰς τὴν Ἑσπερίαν.

Μὴ παππαδὰ θεοσεβῆς, θαυματουργὸς κρυφῇ,
ποῦ κάθεται εἰς τὴν ἐδῶ Νεάπολιν πρὸ χρόνων,
τοῦ τριχοφάγου τοῦ γνωστοῦ εὗρηκε ἀλοιφή
κι' ἐξεφαλάκρωσε πολλοὺς μὲ μίαν δόσιν μόνον.
Ἄν δὲ αὐτὸ τὸ νόσημα ἐξαίφνης σὲ προσβάλῃ
καὶ δὲν σ' ἀφήσῃ τρίχα μὴ ἐπάνω ὅτῃ κεφάλι,
κι' ἂν, ὅ μὴ γένοιτο ποτέ, Σμετέλος καταντήσῃς
καὶ χάσῃς τὰ μουστάκια σου καὶ ὅση τρίχα εἴχῃς,
τρέξε νὰ βρῇς τὴν παππαδὰ, χωρὶς σιγὴν ν' ἀργήσῃς
κι' ἀμέσως θὰ βγῇς ἀπ' ἐκεῖ γεμάτος ἀπὸ τρίχες.

Τοῦ Ῥωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα ὅτῃ τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κι' ἀπὸ τοῦδε συνοδεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων — μ' ἓνα κάποιον Φαρμακεῖον,

Καφενεὴ τῶν «Εὐφρονούντων» — νύκτα ἡμέρα συζητοῦνται,
μὲ μπακαλῆδες καμπόσους, — πατζατζήδες ἄλλους τῶσους
μ' οὐρητήρια σαντούρια — καὶ μιὰ μάνδρα μὲ γαϊδάρια.